

December.

Zeg december en wie denk er dan niet aan groeten en wensen. Wensen met de Kerstdagen, met de jaarwisseling. Wie zorgt er voor dat al die kaarten en brieven bezorgd worden in Luttelgeest.

Wie is de Luttelgeester postbezorger?

Ik ben Jitske Goedhart en ik woon al 40 jaar in Luttelgeest. De eerste 3 jaar van mijn leven heb ik in Dokkum gewoond.

Hoelang ben jij al postbezorger?

Ik ben al 5 jaar postbezorger. Het kwam op mijn pad. Ik zag een advertentie staan en heb daar toen op gereageerd. Helaas bleek die advertentie fout opgesteld, men vroeg een postbezorger in een buurtdorp. Enige tijd later werd ik opgebeld, nu was er echt een vacature voor Luttelgeest en of ik nog geïnteresseerd was en dat was ik. Ik wilde heel graag parttime werken en weer thuis zijn als mijn drie kinderen thuis komen uit school.

Is het na 5 jaar nog leuk?

Jazeker, ik werk 5 dagen, van dinsdag tot zaterdag. Aan het einde van de ochtend wordt de post bij mij afgeleverd vanuit Emmeloord. De post krijg ik gesorteerd, dus ik kan meteen beginnen. Ik zie het dorp elke dag, ik ontmoet veel mensen op straat, wandelaars, mensen die hun hond uitlaten, die in de tuin werken. Iedereen groet je, maakt een praatje. Mensen zijn heel vriendelijk. Deze zomer begon het plotseling keihard te regenen en ik was gekleed in een bloesje. Het is heel fijn dat mensen je dan vragen om gauw binnen te komen en de bui af te wachten. Natuurlijk weet ik nu ook veel van het dorp: waar wordt een kindje geboren, waar is iemand ziek. Met zieke mensen leef ik mee, ik zwaai naar ze als ze voor het raam liggen. Dat is heel bijzonder. Condoleancekaarten rondbrengen dat vind ik een heftig onderdeel van dit beroep. Het is een mooi en dankbaar onderdeel maar de weg van de stoep naar de deur zwaar.

Is jouw blik op Luttelgeest veranderd na zoveel jaar postbezorgen?

Nee, mijn blik niet zozeer. De blik op mij, dat dan weer wel. Vroeger was ik 'de vrouw van Rinus' en nu is Rinus 'de man van de postbezorger'. Dat vinden we wel grappig.

En de Decemberdrukke, zie je er tegen op?

Nee, echt niet. Het begint voor mij met een ontmoeting met mijn collega's! We hebben begin December altijd met alle sorteerders en bezorgers een dinertje of gezamenlijk ontbijt. Heel gezellig. En in deze tijd geven mensen veel complimenten over het op tijd bezorgen van de post, nodigen me uit voor een kopje koffie of zo. Ik ervaar juist in deze drukke tijd heel veel waardering. Ik werk in deze tijd wel meer en langer, soms de maandag erbij. 4 uur of meer post rondbrengen komt dan ook voor. En omdat er zoveel post is, kan het niet in een keer mee in de kar en moet ik tussendoor naar huis om een nieuwe vracht op te halen. Het feit dat het vroeg donker is in deze wintermaanden is ook weleens lastig. Kevin, mijn zoon, gaat dan mee met een kniplicht om de adressen goed te lezen. Anders gaat het niet goed.

Iets wat je nooit zult vergeten?

De winter is altijd lastig. De wegen in het dorp worden immers niet allemaal geveegd of gestrooid en de stoepen zijn vaak lastig om op te rijden met de kar. In 2009 was het op een dag zo slecht om de post te bezorgen, heel veel sneeuw, maar dan ook heel veel. Ik kwam er echt niet door. Toen riep Rob mij. Rob zei me, dat hij nog ski's had liggen en hij heeft de ski's onder mijn postkar bevestigd. Het werkte prima, ik was er heel blij mee. Ik heb met deze skikar nog fotowedstrijd gewonnen!

